

Strahota, nastavak sledi

Hladna, turobna i mračna 2014. godina ni u letnjim mesecima nije „otoplila“, niti se „prosvetlila“.

Jul, avgust: „Čak i ako, u najboljem slučaju, veoma volimo ono čime se bavimo, lepo je opustiti se na godišnjem odmoru; zamislite dve nedelje tokom kojih ne čujete ni 'v' od Vučića ili vlade, ni 'p' od Pajtića ili pokrajine, ni 'i' od Ivice ili investitora iz inostranstva... To je na 'm' – milina.

Ali problemi počinju da iskaču već pri povratku, na putevima Srbije, tj. Koridoru 10 (kako to moćno zvuči), u vidu džombi, rupa, kolotraga, obilazaka zbog 'radova'... A kad se čovek vrati kući sa (od)mora, automatski se žestoko smori... Građani posle ferija, sa umirujućih oblaka, vučeni gravitacionom silom, treskaju na zemlju!

To se onda 'pegla' bajkovitom pričom o 'Beogradu na vodi', sa sve direktnim televizijskim prenosom prezentacije projekta, a građani željni ventila, pored imaginarnog betona uz savsku vodu, gutaju svašta... Kod kuće, dakle, ništa novo: život u Srbiji nalikuje megarijaliti programu čiji smo glavni likovi, poput onog osmišljenog u filmu Pitera Vira 'Trumanov šou'. Samo, tamošnji junak, kojeg tumači Džim Keri, pošto je osetio da nešto nije u redu s njegovom svakodnevicom, počeo je da traga za istinom i stvarnošću, pa je na kraju otkrio suštinu prevare i došao sebi. I stanovnici Srbije će kada budu poželeli da razgraniče fikciju od realiteta, shvatiti o čemu se ovde radi.”

Tvrđnju da „za novinare ne klizi sve kao po loju, već da je upravo suprotno“, potkrepili smo stavovima koje smo podelili s kolegama na jednom skupu u organizaciji Odeljenja za medije Misije OEBS-a u Beogradu.

Ilustracija Dušan Ludvig

Tamo su „predstavnici novinarskih udruženja, asocijacija i inicijativa pokušavali da uobliče konstruktivne predloge u vezi sa izmenama i dopunama Zakona o privatizaciji. Neminovnost prodaje medija čiji je vlasnik država ili su im osnivači gradovi i lokalne samouprave (u tom košu su i 'Pančevac' i RTV Pančevo), različito deluje na ljude, a raduje to da je veliki broj kolega zainteresovan za to da preuzme potpuno rukovođenje svojim medijima, izađe na tržište i da dođe u situaciju, u kojoj je praktično, ali ne i formalnopravno, 'Pančevac' već 18 godina. Poruka je jasna: akcije podeliti zaposlenima ili im omogućiti pravo njihove preče kupovine.

Ako Vučić izlazak države iz medija i pravovremeno, istinito, tačno i objektivno informisanje građana doživljava u pravom smislu tih reči, znaće šta mu je činiti: prepustiće bavljenje novinarstvom profesionalnim novinarima i istovremeno će pojačati svoj pi-ar tim, kako bi mogao da reaguje u slučajevima kada argumenti ovih prvih govore o tome da država i/ili on sam ne donose valjane odluke.

Nije to tako komplikovano kao što možda zvuči: dovoljno je da ne bude ličan, emotivac, da shvati da ga ne mrze svi oni koji ga kritikuju, da iza činjenica iznetih u medijima ne stoje uvek interesne grupe, da jednostavno ljudi, u ovom slučaju novinari, rade svoj posao.”

S obzirom na to da je u međuvremenu odlučeno da naš list ide na aukciju, i pored toga što je država na nama već zaradila 360.000 evra prilikom prve privatizacije, jasno je koliko naprednjačka vlast ceni slobodne novinare.

Legenda „Pančevca” Milan Mirković Taliman otišao je na razgovor sa Svevišnjim; dosad mu je sigurno, u drugarskoj atmosferi, ispričao desetine anegdota i štoseva, jer mu je ovaj odavno „potpisao” besmrtnost.

Septembar: Pišući o štrajku advokata, rekosmo da je „nemoguće smeniti aktuelnog ministra pravde: ne jer je bogomdan za taj posao i nepogrešiv, već zbog toga što je on jedini zadržao svoj resor posle male rokade na relaciji premijer – prvi potpredsednik Vlade. To znači da Vučiću ne pada na pamet da pomera Selakovića, a i deca predškolskog uzrasta znaju da baš predsednik naprednjaka i samo on odlučuje o svemu bitnom u Srbiji. Realno, advokati mogu da se eventualno nadaju mrvici, tj. da budu srećni ako im poreske dažbine posle štrajka budu neznatno manje. I to je to. A tokom njihovog štrajka neko od klijenata će da izgubi živce, neko potrebu i želju za dobijanjem pravde na sudu, a neko volju za životom.

Sledi – nastavak opšte melanholije...”

Sablaznili smo se pošto smo čuli izjavu patrijarha SPC Irineja koji je praktično izjednačio pripadnike LGBT populacije s pedofilima i počinocima incesta, čime je stvoren osnov sumnje da patrijarh, dan-dva pred održavanje „Parade ponosa”, „sa umišljajem ili bez umišljaja, svejedno je, poziva na remećenje javnog reda i

mira, sukobe i linč”.

Zapisali smo na tu temu sledeće: „Popovi za takvo porazno stanje stvari nisu isključivi krivci: milion puta u novijoj političkoj istoriji Srbije lideri ove zemlje su od crkvenih velikodostojnika tražili (i dobijali) 'blagoslov' za svoje ideje ili akcije; neretko se dešavalo da im vodeći političari, skrnaveći tako i pretpostavljenu intimnost tog čina, ljube ruke na mestima potpuno neprimerenim za to, kao što su Narodna skupština ili kabinet predsednika. Dakle, upravo su političari, da bi se umilili glasačima, od popova napravili male bogove, državnike u paralelnoj državi koji ne poštuju Ustav Srbije”.

Za kraj smo ostavili jedno retoričko pitanje: „Čemu služe tzv. stranačke slave ako ne političkom marketingu i, usput, remećenju principa multikonfesionalnosti i multietničnosti u državi i favorizovanju pravoslavlja, što je takođe oblik kršenja najvišeg pravnog akta”.

Siniša Trajković

(Nastaviće se)